

18. nedeľa po Svätej Trojici

Biblický text: *Jozef potom povedal svojim bratom: Ja som Jozef! Žije ešte môj otec? Jeho bratov to však natoľko ohromilo, že neboli schopní povedať ani slovo svojmu bratovi. 4 Jozef ich vyzval: Pristúpte ku mne! Keď k nemu pristúpili, povedal: Ja som Jozef, váš brat, ktorého ste predali do Egypta. 5 Teraz sa však už netrúpte a nech vás to nemrzí, že ste ma sem predali, lebo sem ma pred vami poslal Boh na záchranu života. 6 Ved' v krajine je už dva roky hlad a ešte päť rokov sa nebude orať ani žať. 7 Boh ma poslal pred vami, aby som vám v krajine pripravil zásoby a aby ste sa dožili veľkej záchrany. 8 Nie vy ste ma poslali sem, ale Boh. On ma ustanovil za faraónovho poradcu, za pána celého svojho domu a za vládcu celého Egypta.*

Gen 45,3-8; Gen 50,15.19-20

Rim 8, 28 Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolani podľa jeho predsavzatia.

Milí bratia a sestry, myslím, že pri čítaní dnešného textu ste mnohí identifikovali osoby toho rozhovoru a veľmi silného príbehu SZ.

Oproti sebe stoja dve strany. Obet' i páchatelia. Obet'ou bol Jozef – syn Jáкова a páchatel'mi jeho bratia, ktorý ho kedysi zo žiarlivosti a nenávisťi predali ako vrece “ švábky“ za otroka do Egypta.

Treba tiež povedať aj to, že nebolo to len tak z ničoho nič. Jozef bol privilegované dieťa v rodine. Chválenkár a žalobaba. A tiež mal čo otcovi žalovať, pretože jeho bratia boli „grázlici“. Keď raz otec Jákob poslal Jozefa za bratmi zistiť, ako sa majú, oni využili príležitosť a nenávideného brata sa zbavili.

Týmto predajom za otroka sa začala reťaz Jozefových problémov, ktoré trvali viac ako 10 rokov. Zo SYNA sa stáva OTROK – a napokon z otroka väzeň.

Teraz však od tej tragickej udalosti ubehlo viac ako 20 rokov. Bratia celé tie roky žili s tým temným tajomstvom a klamstvom – povedali otcovi, že Jozefa roztrhala divá zver. Z Jozefa je správca potravinovej rezervy celého Egypta. Jeho bratia prichádzajú v čase hladu zo svojej krajiny nakúpiť potraviny, ako urobili aj mnohí iní. A vôbec si neuvedomujú, že ten, ktorý im potraviny predáva, je ich brat, s ktorým sa tak šikovne pred rokmi vysporiadali.

Teraz sa však karty obrátili. Páchatelia stoja tvárou v tvár svojej obete. Stoja pred ich nesprávnym bratom – bonzákom Jozefom. A teraz ich má Jozef vo svojej moci. Možno by bolo aj spravodlivé a celkom prirodzené, aby im to teraz poriadne „natrel“, aby ich vytrestal.

Slová, ktoré tu čítame z úst Jozefa nás však veľmi prekvapia. Sú pre mňa asi najväčším zvratom v celom príbehu. Nielenže im nič nevyčíta, on ich chlácholí, utešuje. Nežiada ospravedlnenie, ale hovorí im, nech ich to už viac netrúpi.

To nie vy, ale BOH ma sem poslal. Nechce, aby si robili výčitky. Ako je to možné???

Je len jediný dôvod, prečo Jozef dokázal povedať takéto veľkorysé slová. Vníma totiž svoju životnú cestu aj so všetkými krivdami, trampotami a ranami, ako Božiu cestu – ako cestu k dobru.

Tento príbeh obracia zrkadlo aj nám. Ja som sa preto tiež musel spýtať sám seba.

Dokážem vnímať svoju cestu, svoj život aj spolu s tými nepríjemnými udalosťami ako niečo dobré? Ako Božiu cestu?

Keď sa dnes vrátíme domov a zajtra vstúpime do pracovného kolotoča, čo nás čaká? Zajtra, o týždeň, o mesiac, o rok?

Nečakajú nás len príjemné chvíle a len férové jednanie. Je viac než isté, že zažijeme aj krivdu a nepríjemné situácie. Ako to budeme všetko vnímať?

V úvodnej liturgii sme čítali tú odvážnu Pavlovu vetu: ***A my vieme, že milujúcim Boha, všetky veci slúžia na dobro.*** Uvedomujeme si, že Jozef žil to, čo o 1500 rokov neskôr sformuloval apoštol Pavel do tejto jednej vety.

Z tohto textu však vyplývajú dôležité otázky: Čo znamená milovať Boha? A čo je vlastne dobro?

Pri narodeninách a rôznych príležitostiach a sviatkoch si prajeme všetko najlepšie a všetko dobré, len aby sa nám nestalo niečo zlé. Čo tým myslíme?

Dobrom zvyčajne chápeme život podľa našich predstáv, život bez ťažkostí, nepríjemných prekvapení a sklamaní. V kontexte Jozefovho života, však, to dobré vyzeralo trochu inak. Odlúčenie od rodiny, otroctvo, dlhoročné väzenie. **Je zvláštne, že z prečítaného textu toto všetko Jozef vníma ako dobro od Boha.**

Čo znamená milovať Boha v našich podmienkach? Totiž Pavol ohraničil ten okruh ľudí, o ktorých tvrdí, že im všetky veci slúžia na dobro.

Myslím, že nám príbeh Jozefa môže byť dobrou náповедou, čo znamená v bežnom živote milovať Boha. Pozrime sa preto, ako sa v živote Jozefa prejavila jeho láska k Bohu, v ktorého veril?

1. Dôveroval Bohu aj v ťažkostiach a vedel, že je Boh s ním. Dôvera je prejavom lásky.
2. Božie princípy boli pre neho dôležitejšie, ako osobné výhody. A to vidíme vo viacerých prípadoch.

- **Otec ho posielal do Sichemu navštíviť bratov.** On poslušne ide. Keď ich tam nenájde, hľadá ich ďalej. Chce splniť otcov príkaz. Mohol si povedať. Svoju úlohu som splnil, idem domov. On však ďalej hľadá. **Ak by sa vrátil domov, bol by si pravdepodobne pokojne dospieval** vo svojej rodine naďalej hýčkaný svojim otcom.
- **Prípád s Putifarovou ženou,** ktorá si z mladého a krásneho Jozefa chcela spraviť milenca. Jozefovi by z toho plynuli isté výhody... On však zostáva verný svojim zásadám – Božím prikázaniam aj za cenu problémov. A do tých sa dostal.
- **Keď má príležitosť ako mocný muž** Egypta pomstiť sa svojim bratom za dávnu zákernosť a krivdu, neurobí to.

Jozef vníma dobro, o ktorom Pavol neskôr hovorí trochu inak ako my. Dobro pre neho neznamenal len - mať sa dobre. Dobro vnímal, ako niečo, čo priniesol pre iných.

V tom je Jozef predobrazom Pána Ježiša Krista. On nehľadal svoje dobro, ale priniesol dobro iným.

Myslím, že to je silná výzva aj pre nás.

Vydajme sa tou Jozefovou cestou, učme sa dôvere v Boha tým, že budeme vnímať všetky okolnosti života ako Božiu cestu. Učme milovať Boha tým, že sa rozhodneme povýšiť Jeho princípy nad svoje osobné blaho. A tiež učme sa inak vnímať dobro. Ako niečo, čo je požehnaním a dobrom pre druhých. Amen!

David Bázlik